

Spejderernes Magasin

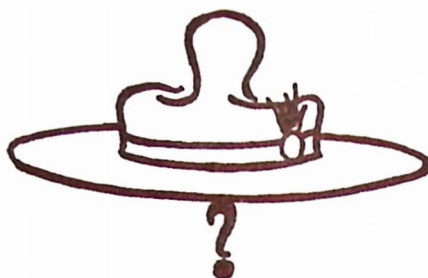
47. årgang nr. 2

Februar 1963

1963 er et jamboree-år, og intet kan derfor være mere naturligt, end at MAGASINET præsenterer sine læsere for den spejder, der skal lede hele det 550 mand store jamboreehold til Grækenland. Som det vil fremgå af det følgende, er der også mange andre gode grunde til at omtale netop Skotte her, — men vi må hellere begynde med begyndelsen:

Vi skal tilbage til 1935 og ned på Lolland. Der blev den 12-årige Skotte spejder i 1. Nakskov trop, der oprettede en patrulje i Søllested, hvor han dengang boede. Inden længe blev patruljen til en ny trop med det poetiske navn »Sølvertroppen«, og her tjente han sine første spor som PF. Det var i en tid, hvor patruljen af den lokale skovfoged fik tilladelse til at fælde de nødvendige træer til at opføre en blokhytte til patruljen i Søllested skov. Det var dengang. Med et stille suk indrømmer Skotte, at nu opnår han mest forbindelse med skovens folk, når han på korpsets vegne skal behandle en klage, der er indgået, når spejdere har opført sig ukorrekt i

sus fra 1956—61. Da der i 1962 oprettedes et nyt kursus på Fjældstauan på Bornholm var Skotte besjælet af den rette pionerånd og trodsede Østersøens farer for at videreføre de primitive traditioner på klippeoen. Egentlig burde troppene derovre have navnet »Skottedam« efter søen foran hytten og med reverens for kursuslederen. Også andre steder har han været førertræningspioner, — i 1961 var han nemlig i Grønland det meste af sommeren og ledede det første førerkursus deroppe. — Da førertræningen i 1957 indførte betegnelsen ADCC blev Skotte »treperlet«, hvad der for de indviede beviser, at han er en meget fin mand.

Vi præsenterer SKOTTE

At han også er en flittig mand fremgår af, at han i 8 år — foruden alle de ovennævnte hverv — var redaktør af Spejdernes Magasin. et dejligt men formodentligt også brydsomt job. Som om dette ikke var nok, varetager han også korpsets pressetjeneste.

I jubi-lejren var han chef for »Hindsgaul-lejren«, og i 1957 var han i »jamboree-lære« hos Thorkild Glad, idet han var assistent hos ham i jubilæumsjamboreen i England. Det har altså rustet ham til det store job, han skal varetage til sommer som fælles leder for samtlige grønne og gule jamboree-deltagere.

Så meget kan man altså overkomme, når man er fyldt med energi og virketrang — samt har en forstående ulvefører til kone. — *eftf.*

UNDER SPEJDERHATTEN

skovene. Og det er jo noget helt andet. Skaf ham ikke for megen kontakt af den slags.

Sidenhen kom Skotte til København, hvor han kom i Fuglebakken trop, som han sluttede med at være TF for i et par år, hvorefter han i mange år var divisionsassistent i Heimdal division. Her beskæftigede han sig navnlig med spejder- og skovmandsarbejde, og da han i 1960

blev medlem af korpsledelsen, var det også disse to arbejdsgræne han blev sat som leder af i hele korpset.

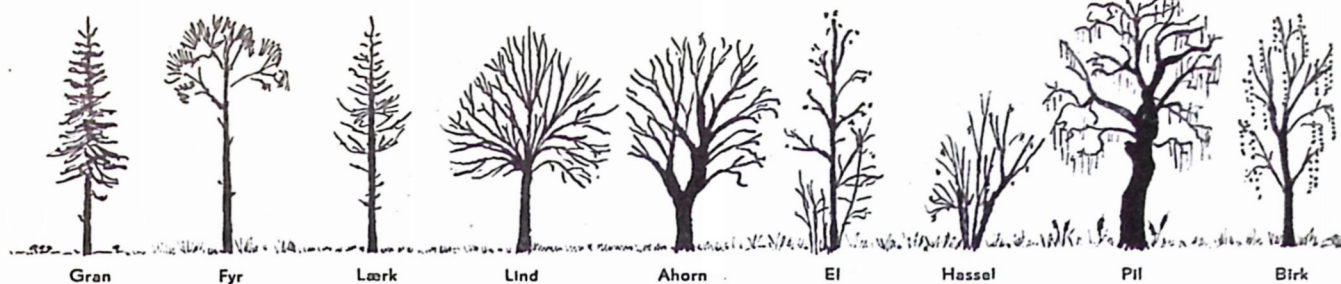
Selvfølgelig er Skotte også beskæftiget indenfor førertræningen. Han tog selv Gilwell i 1950 og kukker stolt blandt de andre gøge. I starten var han hjælper på de primitive kursus i Rold og på Ryekol, og sidstnævnte sted ledede han kur-

I dette nummer:

Forsidebilledet stammer fra en ulvedivisionsturnering. 3 unge herrer er ivrigt fordybt i knabslagningens mysterier. (Foto: Rasmus Nielsen).

Under spejderhatten	22	Spejderhjælpens resultater	32
Træ og brænde	23	De trettens råd	33
Reb spinning	24	Hemmelige tegn	35
Patruljeaktiviteter	26	Junglenyt	36
På togt med Noona Dan	28	Rikki-Tikki-Tavi	36.
55 timer til Basel	30	Spejdertidende	38
Månedens modtips	32	Æressiden	39

TRÆ og BRÆNDE

(Fortsat fra Skovmandssiden i januarnummeret)

I sidste nummer tog vi os af de bløde træsorter. Denne gang fortsætter vi med

DE HARDE TRÆSORTER

For disse gælder det generelt, at de er tunge, langsomme brændere, der varmer godt og giver gode gløder. De er sværere at antænde, og man må som regel bruge een af de blødere sorter til optænding. Men har man først fået ild, har man et godt og varmende bål, som brænder længe, og som efterlader de gløder, vi skal bruge til vor madlavning.

Bøg er en hård og tung træsort, lysgul i farven med fine små brune pletter (morsetegn) og med meget tætte årer. Bøgen kan have en rødlig, kernelignende marv, men det er ikke kerne. I de fleste tilfælde er rødmarven stærkere end splinten. — Bøgen fænger ikke let, men brænder godt, og giver god varme. Den efterlader nogle fortrinlige gløder til primitiv madlavning. Bøgen er udpræget gavntræ og bruges til utallige formål, for eks. til møbeltræ, parketgulve, sveller, skibsplanker, skomagerpløkke og træsko. I Tjekoslovakiet forlanger man, at tog-

svellerne skal indeholde rødmarv, for at de kan være mere holdbare.

Hvidbøg

som også kaldes *Avnbøg* er en meget hård træsort. Den er gråhvid i træet, og det er tilgiveligt, når nogen forveksler den med ahorn. Den brænder ligesom den almindelige bøg. — Den anvendes meget til værktøj, især ting som er udsat for stærkt slid, for eks. høvle, stemmegjern og lign. I gamle dage brugte man også denne træsort til tandhjul, skovhjul og andre dele i vandmøller.

Eg

er også en meget hård træsort, men begge de to foregående sorter er dog hårdere. Egen har en brunlig, meget karakteristisk kerne og brunlige, ret markerede årer, der danner regelmæssige mønstre. På grund af den meget hårde kerne, er den meget modstandsdygtig overfor forrådnelse. I Storebælt nær Korsør er der rester af en egeskov på havbunden. Disse rester stammer fra urtiden, hvor der var land her. Det er kernen, man bruger, idet den hvide splint, der ligger under barken, ikke kan stå for forrådnelse. Til gengæld bruges træet lige fra top til

rod. — Den er meget yndet til naturhegn og havemøbler. I mere forarbejdet stand bruges den til parketgulve og skibsplanker (det sidste navnlig over vandlinien, under vandlinien bruger man bøg). Den anvendes også meget til møbler og ses der ret ofte i mørke farver. Dette skyldes en kemisk proces, eller at egen har vokset i meget kalkrig jord. Hvis man damper eg (kernen) i salmiakdampe, bliver træet næsten sort. Egen er svær at få ild i, men den brænder godt og afgiver mange og holdbare gløder.

Elm

minder meget om Eg, da den ligesom denne har en mørk kerne. Kernen er let rødlig eller brunlig og ret hård. På trods af dens lighed med eg, er den ikke nogen god brænder, nærmest en meget dårlig. Elm bruges til parketgulve og møbler.

Ask

er en meget stærk og sejt træsort. Træet er hvidt med regelmæssige brune årer, som løber lige i træet. De lange fibre gør, at den får den meget sejle egenskab, som netop er et kendetegn. Den har ingen kerne, men alligevel finder du ofte en »falsk kerne« i ask. Denne »kerne«, der ofte er mørk med et uregelmæssigt forløb, er dog ikke værdifuldere end splinten. — Ask anvendes til parketgulve, skafter af enhver art, årer til både, vognde, ski og møbler. — Den er ikke let at få ild i.

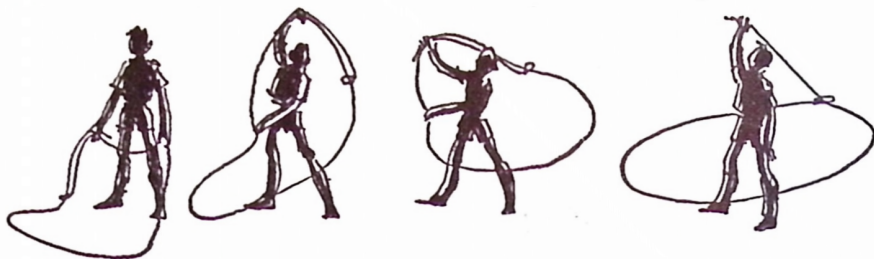
(fortsættes side 32)

Tegninger ved MUGGE

Jamboree-deltagerne vil allerede vide, at de bor ove sig udi den ædle rebspinningskunst, forinden turen til Grækenland, eftersom vi dernede skal forsøge ved flere lejligheder at optræde offentligt med spinning. Derfor er denne lille artikel skrevet, men da det i sig selv er en vældig morsom ting at kunne, vil sikkert også mange ikke-jamboreedeltagere kunne have fornøjelse af at lære sig at omgås spinningsrebet som en god ven.

Men det er slet ikke så nemt, som det vrd første øjekast ser ud til. Alligevel er det en kunst, som kan læres ved lidt udholdenhed. Oprindeligt var det en aktivitet, som opstod hos cowboys i Amerika, specielt dem der optrådte ved rodeo eller i Buffalo Bills cirkus. Efterhånden blev spinning en så kærkommen fornøjelse også for den almindelige cowboy, at de fleste ranchejere forbød sporten, fordi den tog for megen tid og sinkede arbejdet.

Spinningsrebet.

Først nogle ord om selve materialet: *spiningsrebet* skal være af vævet bomuldline, og den rette tykkelse anses for at være 3/8". Længden må afpasses efter den, som anvender rebet, lange drenge bør have op til 6 meter, medens de almindelige 15-årige normalt bør have omkring 5 m. Rebets ene ende bøjes til et øje, som kan surres med kobbertråd. Det er bedst, hvis du i øjet kan lægge en *kovs*, et metaløje formet efter rebet, til at modvirke slid og gnidningsmodstand. (Iøvrigt kan du

men, om du skal have succes eller ej. — Ved udgangsstillingen skal rebet holdes, som tegningen viser. Læg mærke til, at rebet går direkte ned gennem kovsens øje og ikke, som mange nybegyndere har troet, er bøjet dobbelt.

Krinolinen.

Den »klassiske« spiningsøvelse hedder *krinolinen*. — Du starter med at løfte højre hånd med kovsen frem og op over hovedet *mod uret* og med en blød og glidende bevægelse. Venstre hånd bliver roligt ne-

REBSPINNING

— en svær men morsom sport

få udmærkede spiningsreb i depotet). — Når du anvender rebet udendørs, skal du passe på, at det ikke bliver vådt, thi i så tilfælde bliver det nemt stift og vanskeligt at anvende.

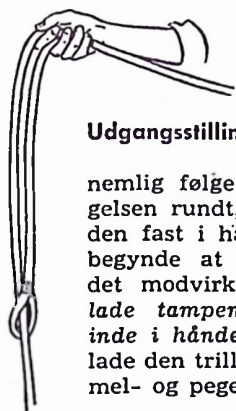
Udgangsstillingen.

De første gange du prøver skal du forsøge at gøre alle bevægelser så bløde og lette som muligt. Det afhænger slet ikke af kraften, men derimod af ryt-

de foran kroppen, indtil højre hånd har løftet rebet op over hovedet og fået det til at danne en cirkel omkring kroppen på dig. Derefter gives rebet en cirkulerende bevægelse rundt om kroppen og venstre hånd slipper grebet. — Se på tegningerne — de viser meget bedre end ord, på hvilken måde starten foregår.

Højre hånd er nu løftet op over hovedet og rebet svinges med lette, bløde bevægelser i *håndleddet*. Det betyder som nævnt mindre med kræfterne, men det drejer sig om at se efter rebets rytme og følge kovsens tempo. Vil du have mere fart på, må det ske langsomt og stadig med bløde bevægelser. Se for alt i verden efter rebet og ikke på publikum, for ellers går det galt. (Det er iøvrigt klogt for ens egen selvagtelse at øve sig *meget* i enrum, før man vover sig frem for kritiske øjne, og specielt de indledende manøvrer med at få rebet i cirkulation omkring sig, må man repetere atter og atter). *Krinolinen* bør du nå frem til at kunne svinge 50 gange i træk.

Tampen af rebet har en tilbøjelighed til at ville sno sig om ens håndled i begyndelsen. Tampen vil

Udgangsstillingen

nemlig følge med i bevægelsen rundt, og holder du den fast i hånden, vil den begynde at sno sig. Men det modvirker du ved at lade tampen dreje rundt inde i hånden, evt. ved at lade den trille mellem tommel- og pegefinger.

Armskift.

Særlig så længe man ikke har øvelse, vil man hurtigt blive træt i den løftede højre arm, men så må man lære at skifte arm: Lad langsomt højre hånd arbejde sig op ad tampen, så der kommer til at hænges et løst stykke nedenfor hånden. Lad derefter den venstre hånd smygge sig op langs kroppen og gribe fat i denne løse ende, sving krinolinen et par gange rundt med begge hænder og slip så med højre hånd, som du fører væk lige ned langs kroppen. — Det er ikke så svært, som det lyder, når du ellers har lært dig at holde krinolinen svingende.

Udvendig ring (el. planspinning).

Løkken gøres her noget mindre ved at tampen gøres ca. 1 meter længere. Ved udgangsbevægelsen må man bøje sig fremover og nærmest forestille sig, at man skal røre i en gryde, eller skal sætte et liggende cykelhjul i gang. Drej ellers på samme måde som ved krinolinen, men altså med tovet roterende i en ring foran dig. Hvis det ikke lykkes for dig de første gange, så fortvivl ikke, men pas på ikke at have ujævne og skrå bevægelser.

Når du herefter kan både krinolinen og den udvendige ring, er du moden til at forsøge at hoppe ind og ud.

Hoppe ind.

Man starter med udvendig ring, og indhoppet skal ske lige efter, at tampen har passeret hen foran dig, se tegningen. Du skal ikke hoppe lige op i vejret og søge at trække rebet ind under dig, men derimod hoppe ind i ringen. Når indhoppet er foretaget, hæver du højre hånd

op over hovedet og fortsætter med krinolinen.

Hoppe ud.

Vil du hoppe ud af krinolinen igen, skal udhoppet ske bagud netop i det øjeblik tampen har passeret højre skulder. Så må du straks være klar til at læne dig fremover og lade rebet spinne i den udvendige ring.

Proptrækkeren.

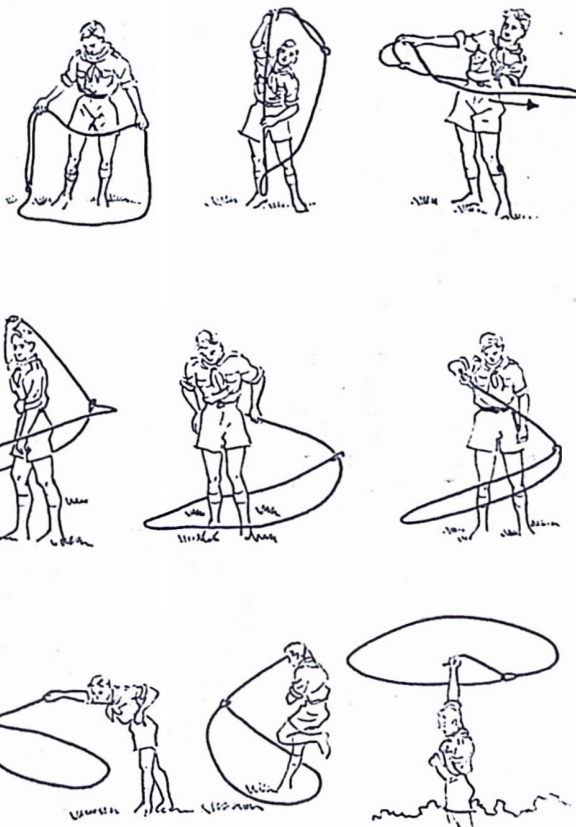
Den flotteste, men vel også den allersværeste øvelse, er proptrækkeren, hvor løkken farer op og ned som stempelslag. Den er hovedsagelig det samme som krinolinen, men man lader her enten ringen synke næsten ned til gulvet eller fører den op over hovedet så langt det går og så ned igen.

Først starter man krinolinen og begynder med at hæve og sænke den en lille smule. Hævelsen eller sænkningen af hånden foregår i skulderledet og foretages netop, når rebets tamp passerer den skulder, hvis arm holder rebet. Tæl højt til fire mens du træner i denne øvelse.

Et for drejningen ved gulvet, to for den i hofteøjde, tre for den over hovedet og fire når rebet vender tilbage og drejer nok en gang omkring hofterne. Gør ikke drejningerne for hurtige. Lad blot rebet få tid til at gå rundt, og sørg for, at de fire rundture sker med jævn og lige hastighed.

— — —
Alt dette lyder sikkert svært og indviklet. — Det er faktisk heller ikke ligefrem let at spinne, men om du bare har energi og udholdenhed, er det nu slet ikke umuligt at lære. — Men vær rolig for, at du finder dig selv viklet ind i rebet de første hundrede gange, inden du bare så nogenlunde mestrer det genstridige spinnsreb.

Skulle du ønske en mere indgående redegørelse for de indledende »manøvrer«, finder du en sådan i »Skovmandsbogen«, side 70—72, og når du bliver mere viderekommen så kig i Politikens »Min Hobbybog«. God fornøjelse. Det skal blive spændende at se de danske spejdere i gang med spinning i jamboreen.
Julle.

PATRULJE INDENDØRS

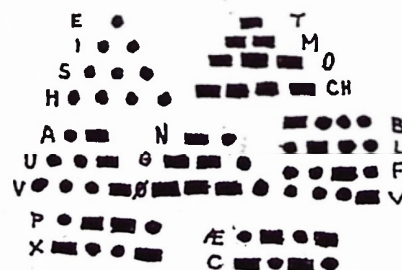
Hvad med at bruge et møde til at gøre orden i patruljens materiel? Materielforvalteren har selvfølgelig i forvejen sørget for de nødvendige materialer: økseklær, rens-let el. ståluld, maling (sort samt patruljefarven), en slibesten m.m. — Hele mødet kan sagtens gå med at bringe materialet i perfekt stand. Alt skidt (også rust på økser og spader) fjernes, ny maling og mærkning foretages. I kan tro det er en fornøjelse bagefter. — Samtidig skulle I kigge på patruljevæggen, eller hvad I nu har til jeres trofæer. Hvordan ser den ud? Et sådant oprydningsmøde kan være særdeles hyggeligt, især hvis I kombinerer det med lidt sære spiser og tilhørende drikke. Lad hver mand møde med et stykke hjemmebak og slut mødet med the. Ikke almindelig the — nej mathé. Eller kaukasisk the, grøn the med harsk smør og sukker.

Det er vel nok i nogen grad indendørs arrangementer, der præger denne vintertid. Men glem ikke de udendørs sysler. Ideer hertil finder du bl. a. i sidste års januar-nummer af Spejdernes Magasin. Har du smidt det væk? Oh, hvilken dår-

skab. I de sidste 10 årgange af Magasinet ligger gemt et sådant hav af ideer, at jeres patrulje har nok til mange år. Prøv at låne nogle eksemplarer af gamle spejdere. I en ikke alt for fjern fortid var der nogle serier, henholdsvis Ørne- og Falkepatruljens dagbog; der kan hentes bunker af stof her. Som en sidste udvej kan du jo opsoge et bibliotek og spørge efter de gamle årgange af Magasinet og andre spejderblade. Du må ganske vist ikke låne dem med hjem, men du kan da altid stjæle ideerne ned på din medbragte notesblok.

Morseopskrifter

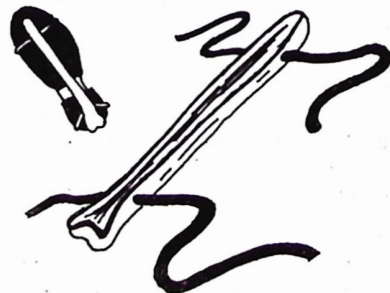

Patruljen bør udnytte vintertiden til at banke lidt teoretisk færdighed ind i hovederne. Alle har sikkert godt af at få klasseprøverne kørt i igennem grundigt. Morsealfabetet og dets anvendelse er for eks. et punkt, der har voldt adskillige besvær. Lad morse være et gennemgående led i patruljemøderne. Begynd med at skitsere opbygningen og sørg for at alle lærer de enkelte tegn. Lad alle fra begyndelsen lære at sende og modtage, — først et tegn ad gan-

gen, så korte ord, så to- og tre-stavellesord. Bliv ved indtil dette går ordentligt — brug evt. et par møder på at komme såvidt, at disse små ord modtages flydende. Væn forevrigt fra starten patruljen af med at skrive de modtagne bogstaver ned et efter et. Det bedste er at tage meldingen ord for ord. Når I er blevet tilstrækkelig ferme, begynder I at sende sætninger, og herefter kan I langsomt øge meldingernes længde og sværhed, samtidig med at tempoet sættes i vejret. — System og træning er den eneste vej frem, det gælder også nødhjælp og mange andre færdigheder.

Man kan jo også med henholdsvis enkelt stik og ottetalsstik på en line fremstille en udmærket mormelding, og morskoder er ligeledes en god måde at lære alfabetet på. Eller hvad med en træplade, hvor man med et stemmejern har nedfældet morsetegnene i træet? Hvorfor forresten ikke fremstille et rigtigt morseapparat, også gerne til lyd?

Skjolde og skjøt

AKTIVITETER UDENDØRS

Andre ideer til småsysler på patruljemøder: fremstil et par middelalderskøjter af en kraftig dyrekrog og lædersnører. Fremgangsmåden kan studeres i Politikens Danmarks-historie bd. II side 352. — Har du forresten nogensinde prøvet at tegne dit våbenskjold? Fortæl patruljekammeraterne, at et våbenskjold i gamle dage skulle fortælle noget karakteristisk om skjoldets bærer.

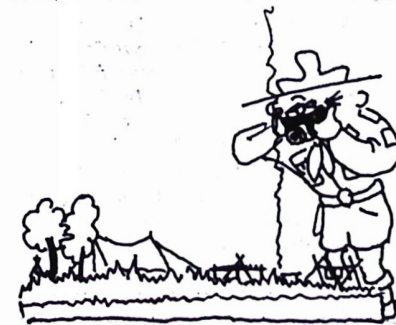

Og lad så alle prøve selv. Udform en ordentlig skitse på det første møde og fremstil derefter selve skjoldet på de følgende møder i krydsfiner eller andet holdbart materiale. Hvornår har I forevrigt sidst arbejdet med linoleumssnit, emaljesmykker o.s.v.? Der er en mængde gode handicraft-bøger i handelen, for eks. i KFUM-spejdernes Roland-serie. Kræver jeres beskæftigelse noget materiel, som I ikke selv besidder, så se jer om i forældre- og bekendtskabskredsen; — der er sikkert en eller anden, der har noget brug-

bart hobbyværktøj, som I kan låne, og endda måske få lidt undervisning i værktøjets rette brug i tilgift.

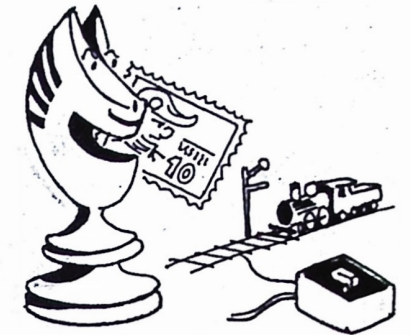
Model af patruljelejrpladser.

Var det ikke en ide at bruge et patruljemøde på at fremstille en stor model af en patruljelejrplads med bunker af lejrarbejder foruden et telt, der er udformet og rejst helt som det skulle være, hvis det var i naturligt format, I arbejdede. Igen er det imidlertid her en betingelse, at PF og PA har forberedt mødet godt. Ordentlige materialer: ler (fra den nærmeste teglgrav) som underlag, mos til overfladens dækning, lavklumper som træer, bunker af grene, pænt afskårne, til de forskellige lejrarbejder — samt bunker af snor. Successen afhænger i væsentlig grad af forarbejdet. — Når projektet står færdigt, skulle I fotografere det. Prøv i den forbindelse at lave en rundhorisont, så det på fotografierne kommer til at virke som et rigtigt landskab. Magasinet modtager meget gerne de færdige billeder til senere offentliggørelse.

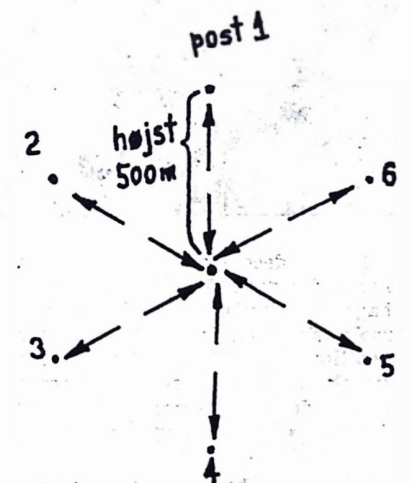
Civile hyggestunder.

Hvornår har patruljen forresten sidste gang været samlet til hyggestunden? I almindelig civil påklædning omkring et skakbord eller med frimærkedubletter flydende overalt.

Et gammeldags orienteringsløb.

Selv om det er nok så koldt og for så vidt fristende at glemme, at spejderliv er friluftsliv, må vi nu imid-

lertid alligevel ud i naturen, vort rette element. Selv om sneen skulle udeblive, er der rigeligt at foretage sig. — Hvad med et rigtigt gammeldags orienteringsløb? Et stjerne-løb for eks. Posterne kan opgives således:

Pkt. 1) fra et gammelt kort klippes en lille firkant ud. Ca. 1 cm². Dette limes på et kartonark, der udleveres. Find punktet.

Pkt. 2) To opgivne kompasretninger indlægges på kortet. I skæringspunktet findes det søgte punkt.

(fortsættes side 34).

På togt med **NOONA DAN** til ukendte øer i Sydhavet

af »Magasinet« udsendte medarbejder,
lederen af den sidste del af Noona Dan ekspeditionen,
divisionschef **TORBEN WOLFF**.

Sofus på den hjemmelavede tømmerflåde på Taleasi — søen hvor der sker frygtelige ting.

gang til talrige fonde, firmaer, banker o.s.v., udrustet skibet, lagt ruter o.m.m., startede Noona fra København den 11. april 1961. De første fem videnskabsmænd fløj ud til Philippinerne og mødte skibet 1. august. Fra nytår 62 fortsattes arbejdet i Bismarck-øgruppen N.Ø. for Ny Guinea og afsluttedes

med halvanden måneds arbejde på Salomonsøerne syd derfor.

Jeg selv stødte til ekspeditionen i april 1962 og var med, til vi sluttede af derude i september. Min hovedopgave bestod i indsamling af dyr fra ferskvand — søer, floder og bække — samt af oversete dyr fra jordbunden — snegle, tusindben, myrer, skorpioner og andet godt. Et kendskab til sådanne dyrs udbredelse fra ø til ø kan give spændende oplysninger om, hvorledes de er kommet dertil og har klaret sig dér, eller hvordan de har overlevet fra den tid, da øerne evt. var dele af et større, nu forsvundet fastland.

Og så til den første af de oplevelser, jeg har plukket ud:

Det var med en vis spænding, vi først i juni nærmede os Mussau, den nordligste ø i Bismarck-øgruppen. Under ekspeditionens første besøg her i januar-februar havde man nok hørt om en sø på øen, men ingen havde dengang set den. I Ra-

baul og Kavieng, de to største byer i territoriet, havde vi rendt myndighederne på dørene for at fremskaffe bare et enkelt, usselt kort over øens indre, men forgæves.

De indfødte på Mussau viste sig at vide lidt mere om deres ø end myndighederne. De fortalte, at der på nordkysten var en sø, der var skiftevis salt og fersk, og nær sydkysten en anden, som de vidste meget lidt om.

Vi bestemte os for den nordlige. Efter at have skåret antallet af bærere ned fra 20 til et absolut nødvendigt minimum af 12 og under en større palaver reduceret prisen fra 80 australske pund sterling til 15, startede geografen Sofus Christian- sen og jeg vort fremstød.

Mussau er på størrelse med Bornholm, så afstandene kan overskues, og terrænet er kun stedvis vanskeligt. Efter en meget varm tur nåede vi på andendagen frem til søen. Den lå som et smørhul mellem høje, regnskovklædte bakker, der rejste sig så brat, at det viste sig umuligt at gå rundt om den. Højden over havet var 140 m, så det undrede os ikke, at den var rent fersk. Vi slog lejr ved dens bred og fik bygget os en tømmerflåde, der var brugelig, omend den havde en del tilfælles med en undervandsbåd.

Trods søens anselige størrelse (den er godt 1 km lang og 400 m bred, har en middeldybde på knap 10 m og maksimaldybde på 13,3 m), tørrer den i visse år fuldstændig ud i passatsæsonen. For øjeblikket lå vandspejlet godt 5 m under det maksimale, og i løbet af de 2½ døgn faldt vandstanden 13,7 cm. Afgangen af vand sker uden tvivl underjordisk, da vi ikke kunne konstatere noget normalt afløb, og vandet kommer sikkert frem igen i form af en af de talrige store kilder ved foden af den porøse koralklippe tæt ved havet.

Midt i december vendte som bekendt det gode skib Noona Dan tilbage til hjemlige strande efter en zoologisk-botanisk-etnografisk ekspedition til Philippinerne, Bismarck- og Salomons-øerne. Hermed afsluttedes den seneste af mange danske, videnskabelige indsatser i det fremmede.

Jeg skal ikke her trætte jer med en opremsning af alt det meget, der gik forud for min deltagelse i ekspeditionens sidste trediedel, ej heller aflægge rapport om mine egne talrige gøremål dag for dag. Heller vil jeg til dette og næste nummer af »Magasinet« plukke et par særlig bemærkelsesværdige oplevelser og resultater ud, men nogle enkelte hovedpunkter slipper I nu ikke for:

For godt to år siden blev skibet og den 6 mands besætning stillet frit til rådighed af rederiet J. Lauritzen. Efter at vi havde stabet en flåde komité på benene, havde gået tigger-

Søens navn vidner om den næsten naturkatastrofeagtige oversvømmelse, der sætter ind, når den fyldes; den hedder Taletasi, hvilket på mus-sausk betyder »stedet, hvor der sker frygtelige og voldsomme ting«. Befolkningen tror stadig fuldt og fast på det sagn, der beretter om dens tilblivelse: medens Mussaus stammomoder sad og vævede på et lændeklæde, et lap-lap, skete det, at en ond ånd ville spalte øen i to dele. Han sendte en kaskade af vand ned over den, men moder Massau stillede sig på tværs over kløften og bremsede vandmasserne med sit lap-lap. Man kan stadig se aftryk af hendes to fødder i form af to vige, én på hver bred

Som følge af den trolddom, der knytter sig til søen, returnerede bærerne skyndsomt til en landsby ved kysten, inden mørket faldt på. Kun vores kok blev — utvivlsomt nødvendigt — hos os om natten. Ingen mennesker havde før ovovet at overnatte deroppe, men bortset fra risikoen for at få teltet sat under vand ved et pludseligt, orkanagtigt skybrud og faren for, at den onde ånd vendte tilbage, var vi os ingen risiko bevidst!

Mens Sofus foretog sine opmålinger, tog vandprøver fra overflade og bund, og målte temperaturer, var

Sesætning af Motorbåden i Kraniebugten på Mussau.

jeg beskæftiget med ved fiskeri af forskellig art at få undersøgt søens fauna og flora. Dette arbejde omfattede også et stort anlagt forsøg på at fange fisk med gift; herunder var alle bærerne i sving med at holde et spærrenet udspændt; — men resultatet var negativt. Fisk kan vel heller ikke normalt forventes i en sø, der til tider tørrer helt ud. Derimod fik jeg larver og voksne dyr af mindst 20 arter insekter, mærkelige småkrebs, snegle, fladorme m.m.

De 40 km tilbage til skibet klarede vi på en enkelt dag, fordi bærerne nu slap for at slæbe på al den proviant, vi havde spist i de tre-fire dage.

Allerede næste morgen startede vi vestpå langs sydkysten for at foretage en tilsvarende undersøgelse af den anden sø. Denne gang behøvede vi ikke være så kritiske med, hvad vi tog med, da vi kunne sejle næsten lige til stedet i skibets store motorbåd. På denne tur deltog desuden insektmanden W. Buch. Det blev en drønende varm sejltur i den brændende sol, og landgangen var besværlig, da alt måtte bæres ind eller omlades i kanoer.

Vi installerede os i en hytte i landsbyen Malakata og startede straks en opdagelsestur til søen, der lå knap en times gang fra byen. Denne sø, Noinalo, viste sig at være helt forskellig fra Taletasi. For det første var den rent salt, så vidt jeg kunne smage nogenlunde som Øresunds vand, men nøjagtig salt-holdighedsbestemmelse kan først foretages hjemme. Dernæst lå den midt i en stor flad sump, der omkring søen var bevokset med en høj og dyster mangroveskov, hvis stylterødder forsvandt i det tilsyneladende bundløse søvand (den viste sig senere at være højst 3—4 m dyb!).

Ligesom ved Taletasi indledtes arbejdet med bygningen af en tømrerflåde, et temmeligt krævende job, da stammerne skulle fældes flere hundrede meter borte i regnskoven og bæres gennem sumpen. Derefter opmålinger og fiskeri, til vi den sidste dag blev fordrevet af et gigantisk regnskyl, der gennemblødte alt og alle og på en time fik vandstanden i sumpen til at stige 10 cm.

En bevoksning af skruepalmer lige ved søen har spillet en stor rolle for øens befolkning. Landbruget på

(fortsættes side 34)

Torben (med ekspeditionsskæg) ved sorteringsarbejdet.

Den moderne tids
zigøjnere:
Lastvognschaufførerne
på de europæiske
langtursruter.

55 Timer til BASEL

Ekkoet fra det superkraftige bilhorn under motorhjelmens gjalder mellem de lange pakhuse i Sydhavnen i København, idet Frank Larsen rutineret svinger sin store, tungtlastede kølebil med anhænger ud i byens pulserende og stadig stigende morgentrafik. Han læner sig forover i sædet og skutter sig bag rattet, medens han kaster et langt blik på fotografiet af sin kone og to børn. På rammen står: Tænk på os, kør forsigtigt! For Frank Larsen er dette begyndelsen på en lang og anstrengende tur. Der er langt fra København til Basel, når man sidder bag bilrattet i en tonstung kølevogn.

Larsen kører støt gennem Danmark. Hans vogn æder kilometer efter kilometer på vejen mod den tyske grænse. Han er bare et lille led i den endeløse kæde af kølevogne, der hver dag året rundt ruller ad Europavej 3, den stærkt trafikerede hovedfærdselsåre, der strækker sig tværs gennem hele Europa fra

Stockholm til Lissabon. Hen på eftermiddagen når han frem til Kruså, hvor han kører ind på den store Esso Service Station, der kun ligger små 200 meter fra grænsen til Tyskland. Her har man åbent døgnet rundt året igennem. Kun i tre timer juleaften holder man fri. — Samtlige medarbejdere på stationen er eksperter i effektiv og hurtig betjening, og på mindre end to timer er den store kølevogn vasket, smurt og benzintankene er fyldt op til randen.

Grænsen passeres.

Efter et afsluttende check-up kravler Larsen op bag rattet igen og kører langsomt frem til selve grænsen, hvor toldvæsenet kigger papirer igennem og stempler dem. Alt går hurtigt og smertefrit til trods for, at Larsen har forskellige mejeriprodukter, kød, fisk, frosne kyllinger, forskellige maskindele og møbler samt anden fragt med til ialt fire forskellige modtagere — og der-

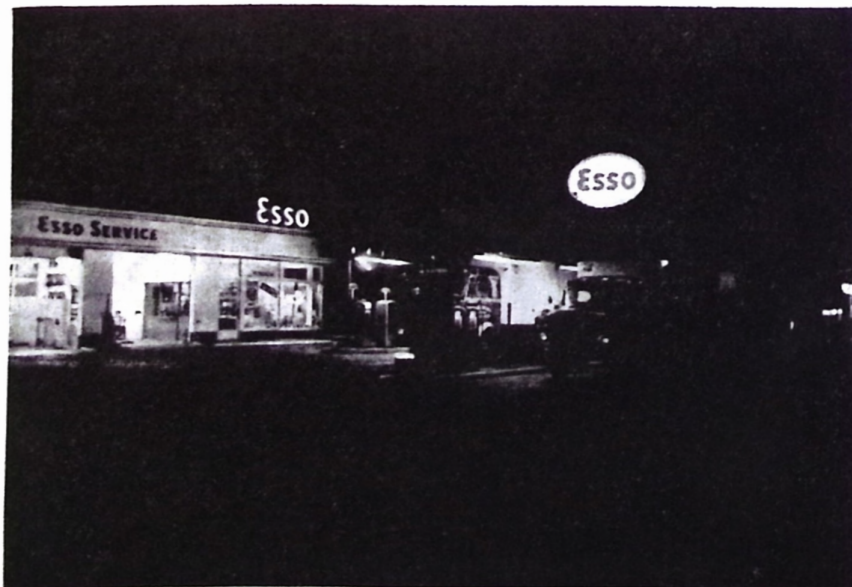
for også fire forskellige sæt papirer. Sidste år kørte Larsen og hans tallose kolleger bag rattet mere end een og en kvart million tons fragt over de danske grænser.

Overalt i Europa har disse store kølevogne en stadig stigende betydning for markedsudviklingen. Landbrugsprodukter fra Italien, Holland og Danmark ruller ad hovedvejene til andre lande, og lastvognene bringer tunge maskiner fra Sverige, kemikalier fra Tyskland, vine og tekstiler fra Frankrig, ure og chokolade fra Schweiz frem til modtagerne i andre europæiske byer. Der er ikke tvivl om, at vi i de kommende år vil komme til at opleve en yderligere voldsom stigning i denne trafik. Mere end 15.000 km nye motorveje planlægges i øjeblikket forskellige steder over hele Europa, og alene i Frankrig er der blevet 1 milliard kroner til udbygning af vejnettet.

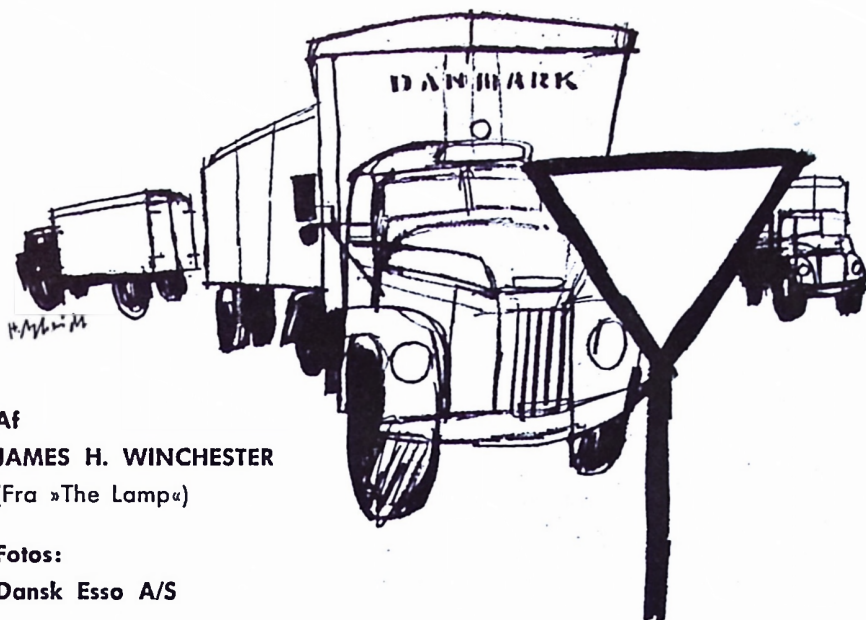
Den vilde gris.

Men lad os vende tilbage til Larsen. Han holder sit første hvil i Tyskland lige før Kielerkanalen. Her kører han ind på en træ-omkranset parkeringsplads, der ligger ved gæstgiveriet med det herlige navn, *Den vilde gris*. Ti tolv andre kølevogne fra lige så mange europæiske lande holder allerede parkeret foran kroen. Indenfor sidder chaufførerne rundt om store borde og drikker sort kaffe. Med den kværnende pop fra en jukebox som lydkulisse i baggrunden går snakken her på alle tungemål, idet man dog betjener sig af et helt specielt »fagligt« ordforråd af franske, tyske, hollandske og danske ord. I dette sprog hedder en langturschauffør en *sovende*, medens en kølevogn af lidt ældre årgang er en *ged* og en anhænger en *slæde*.

Det er et udsnit af eliten af Europas kølevognschauffører, man træffer her i *Den vilde gris*. Det er mandfolk, der gerne påtager sig de længste og hårdeste ture, det stør-

To af landevejens giganter er kørt ind på service stationen i Kruså for at få et sidste eftersyn, inden den dansk-tyske grænse passeres.

Af
JAMES H. WINCHESTER
(Fra »The Lamp«)

Fotos:
Dansk Esso A/S

ste ansvar, men også får den bedste betaling. Frank Larsen besøger i løbet af et år så godt som alle europæiske lande og kører omkring 100.000 km. Som regel har han fri om søndagen og er så hjemme i Esbjerg. Fem gange om året holder han ferie i fire eller fem dage på stribe sammen med sin hustru og sine børn, og så prøver han samtidig på at indvinde noget af den søvn, han mangler. En gang imellem får fru Larsen eller en af drengene lov til at køre med ham til Paris, Berlin, Amsterdam, Rom eller en anden af de byer, turen nu kan gå til.

Larsen tjener omkring 25.000 kr. om året og afholder egne udgifter, når han er undervejs. Hans chef var selv engang chauffør på en kølebil, men efter 15 år på Europas veje købte han en vogn selv og har siden suppleret vognparken med yderligere to. I løbet af de 10 år, Larsen nu har kørt bag et bilrat overalt i Europa — først med en turistbus og siden som chauffør på en kølevogn — har han haft eet uheld. Det var sidste år, da en taxa i en lille fransk by kørte op i siden på ham, dog uden at der skete nogen større skade.

Videre ad de lange veje.

Efter en hyggelig sludder med kolleger fra hele Europa kører Larsen igen ud fra Den vilde gris for at fortsætte sin lange tur. Aftenens tussmørke begynder at sænke sig.

Byerne ligger tæt på hans vej. I løbet af aften timerne og de første nat timer intensiveres lastbiltrafikken på landevejene, fordi chaufførerne kan køre hurtigere og mere jævnt, da privatbilisterne ikke er

med inde i billedet. Ikke mindre end tre fjerdedele af samtlige biler på autostradaerne er efter mørkets frembrud lastbiler.

Hamburg er en flaskehals, men derefter er der igen mulighed for at lade hestekræfterne spille, medens det går sydpå ad den store Hamburg-Basel autostrada — en af Vesttysklands mest trafikerede hovedveje. Med en gennemsnitsfart på 80 kilometer i timen passerer Larsen Soltau, Hannover, Göttingen og ankommer til Kassel hen på morgenstunden. Her svinger han ind til siden for at få sig en lur på et par timer — 16 timer efter at han forlod København. Da han igen vågner er det blevet højlys dag, og autostradaen er en stadig glidende strøm af biler.

Få kilometer nord for Frankfurt am Main, i Giessen, har Larsen sit første stop på turen. Her skal afleveres nogle danske møbler til en amerikansk officersfamilie. Efter en kort lunch er han igen tilbage på autostradaen og klemmer sig ind i den stadig tættere strøm af biler. I Karlsruhe afleveres resten af

Luksushotellerne kendes kun af navn. Vognen er hele ens tilværelse, når man er på langfart, og skal man sove står sengen parat bag forersædet.

møblerne, der er med i anhængeren, og han fortsætter så mod Baden-Baden, og drejer af til Freiburg. Gaderne i de små hyggelige byer, han passerer, er snævre, men Larsen kender dem og smutter smidigt og rutineret igennem. Det maleriske Freiburg, der ligger ved foden af Schwarzwalds skovklædte bjergåse, nåes to timer før midnat. Den fødevarerforretning, hvor Larsen skal aflevere de frosne kyllinger, er naturligvis lukket og slukket, så han kører hen på torvet for at parkere og for at få lidt søvn. Næste morgen afleverer han kyllingerne, der er pakket i toris — og så giver han sig tid til et kort morgenmåltid. Som de fleste chauffører på de europæiske langruter, klarer han det hele selv.

Ved vejs ende.

Og så fortsætter den danske chauffør videre mod Basel ved Rhinens berømte knæk i hjørnet mellem Tyskland, Schweiz og Frankrig. Både det tyske og det schweiziske toldsted passeres hurtigt, og snart er han inde i selve byen, hvor det sidste gods afleveres. Derefter begiver Larsen sig til sit firmas lokale agent for at høre, hvad han skal have med hjem til Danmark. Det er nogle kemikalier og tekstiler. Inden mørkets frembrud er vognen fyldt op igen med returgods, og Larsen parkerer for at få sig et par timers søvn, før han igen skal ud på de store veje.

Så snart morgenen gryr, er han på vej nordpå. Larsen er træt nu. Et stræk på 55 timer København-Basel tager på en mand. Det er en hård tilværelse, han fører. Dagene glider i en jævn strøm forbi ham og passereres som kilometersten.

En moderne zigeuner.

Men Larsen kan lide sit jobs slid og slæb og de lange ensomme stræk. Han er fri for fabrikkens rutine og er kaptajn på sit eget skib. Der er konstant spænding i hans tilværelse. Han ved aldrig, hvad der gemmer sig bag næste kurve eller hvilken udsigt, der åbenbarer sig for ham på næste bjergtop. Det hyggelige samvær med andre chauffører på landevejskroerne giver ham stof til eftertanke på de lange stræk.

— Jeg tror virkelig, at jeg er en slags zigeuner i moderne udgave, siger han selv. — De lange veje er gået mig i blodet!

Det er et hårdt job både at skulle køre og være behjælpelig med af- og pålæsning. Her afleveres danske møbler på »frilageret« i Frankfurt.

TRÆ OG BRÆNDE

(fortsat fra side 23)

men den brænder godt og har samtidig den egenskab, at den brænder ligeså godt i frisk tilstand som i tør. Det kommer af, at træet næsten ingen saft har.

Tjørn

er den sidste træsort, som skal omtales. Dette træ er nærmest busklignende, men de tykkeste grene kan bruges til skaffer, da den er ret sejg. Dertil kommer, at den brænder godt og giver gode gløder.

Dette var de almindeligste træsorter, vi møder i vore skove. Forhåbentlig er I nu bedre i stand til at vælge netop den træsort, der er bedst egnet til netop jeres formål. Et andet spørgsmål er så, om der

netop de steder, hvor vi får tilladelse til at samle brændet, er så mange muligheder for at vælge.

BG.

MÅNEDENS MÅDTIPS

KABOB

(Laves på pind, hvor barken er fjernet, og hvor pinden er varmet godt igennem.)

Oksekød eller flæskeskød, lidt kartofler, et par æbler og en appelsin.

Kødet skæres i småstykker, kartofler, æbler og appelsiner i skiver. De forskellige ingredienser trækkes skiftevis på pinden og presses godt sammen. Steg det over et ikke for stærkt glødebål, til det er mør.

SPEJDERHJÆLPEN 1962

Det samlede resultat for alle fire korps blev
370.000,00 kr.

hvilket er 35.000 mere end året forud. — Vort korps nåede ialt op på 97.691,44 kr. — også en ny rekord.

Af de indsamlede penge anvendes kr. 300.000 til spedalskhedsarbejdet, og til arbejdet blandt blinde børn i Thailand er reserveret kr. 50.000.

Til ferieophold for særligt dårligt stillede børn ydes kr. 20.000, og til arbejdet for døve børn er der afsat kr. 10.000. Endvidere er der købt stof for kr. 10.000 til Djellabah'er til Algeriet, — disse vil blive syet af de to pigespejderkorps.

I redaktionen julepost var der et kort og fyndigt brev fra en københavnsk spejder, der spurgte:

»Synes »de 13's råd« ikke, at det er for dårligt, at vores tropsfører og skovmandspatruljen altid skal køre på scooter og knallert, når vi er på tropstur? Vi andre, der ikke har nået den lykkelige alder af 16 år, eller endnu ikke har fået vores far til at forære os en knallert, må pænt knokle af sted på vore gode, gamle cykler. Så holder vi ganske vist varmen, — men det er alligevel lige til at blive sur over, at vi ikke kan følges af sted allesammen. Kan I ikke godt forstå det?»

Da vi skulle finde et rådsmedlem til at svare herpå, syntes vi, at det ville være mest fair at henvende sig til en tropsfører, der selv har scooter. Han burde have forudsætninger for at se problemet fra begge sider, og hans svar lyder som følger:

Det fremdragne problem fremkaldte ikke nogen dybere forbløffelse hos mig. Egentlig havde jeg ventet et spørgsmål som det forelagte langt tidligere. Det må jo indrømmes, at vi her har et virkeligt problem. Allerede for år tilbage talte Bo Bojesen om »Speeder-bevægelsen«, jvf. den elegante og morsomme tegning andetsteds på siden.

Lad mig starte med at fastslå, at naturligvis bør dine voksne spejderkammerater, det være sig TF eller TAerne, i så vid udstrækning som

overhovedet muligt slå følge med jer, når I drager på tur. — På den anden side kan der foreligge forhold, der betyder at en mindre motorisering må ses som et nødvendigt onde, men mere herom nedenfor.

Hvad der imidlertid er 100 % forkasteligt, er, hvad jeg forleden dag så præsenteret på en af vore hovedlandeveje (fra København), hvor en patrulje tog på week-end, således at PF var i spidsen på knallert med den øvrige patrulje halssende efter. Det var endda en overmåde ædelmodig PF, for han havde patruljens mindste to spejdere på slæb i bagagebæreren. Hvad færdselsloven og politiet har at sige om

Knallerter har nu engang ikke noget som helst med spejderlivet at gøre. (Det har for øvrigt heller ikke transistorradioer, petroleums kogere, kosangasanlæg, luftmadrasser og tegneseriehefter, men det er en anden historie, som Kipling siger.)

Jeg vil ikke undlade at slå fast med tretommer-søm, at det er direkte latterligt, når man visse steder driver skovmandsarbejde på knallert. Desværre ses det ofte, at skovmænd (og andre) drager ud i det fri indhyllede i en sky af benzinos. Primitivt spejderarbejde, bi-vuakker, spidstegte herre-retter og gløde-bål lader sig simpelthen ikke forbinde med parkerede knallerter og henslængte styrthjelme.

Men tilbage til spørgsmålet om de voksne spejderes anvendelse af benzindrevne køretøjer: Som nævnt ovenfor har indsenderen principielt ret i, at førerne bør følges med deres trop, når de rykker ud.

Praktiske vanskeligheder, sen arbejdsfrihed lørdag eftermiddag, udlægning af poster i øvelsesområdet, inden troppen når frem, etc. kan imidlertid undertiden motivere anvendelse af scootere og biler. Nød

Speederbevægelsen

»Se skiltet der drenge — nu kan vi godt sætte tempoet lidt nede«

Bo Bojesen i Politiken.

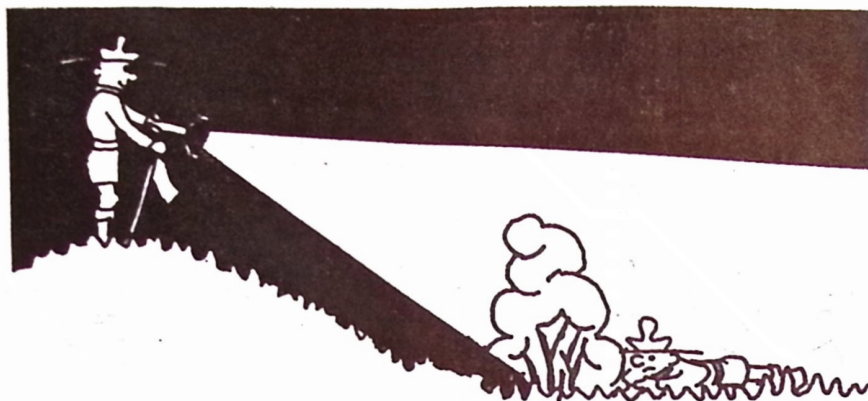

en sådan foreteelse, kan jeg vist roligt overlade til fantasien.

Noget sådant er naturligvis en uskik, og det tilintetgør samtidig en lang række værdifulde elementer i spejderarbejdet. Det kan ikke undre nogen, at det kniber for Uglepatruljens lille Peter at føle fællesskabets brændende ånd, når hans PF let og ubesværet lader sig »fremføre« hen ad landevejen med 25—30 km i timen, mens han selv må komme asende bagefter.

lærer nogen kvinde at spinde, — og en tropsfører at prøve på at nå det hele pr. bil el. lign. Den time, han kommer før frem end I, der møjsommeligt slæber jer af sted på cykel, vil i ni af ti tilfælde blive anvendt til jeres eget bedste, omend det nu ikke frikender ham helt.

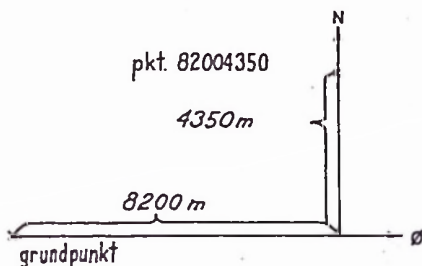
Motorisering for forenes vedkommende kan være (og er det vist alt for ofte) udslag af dovenskab og magelighed, men det behøver ikke at være tilfældet. Nr. 13.

PATRULJEAKTIVITETER

(fortsat fra side 27)

Pkt. 3) Opgives ved grundpunkts-måling. Et punkt, for eks. kirken i Magleby, opgives. Herfra indlægges en given afstand stik Ø, hvorfra en anden afstand opgives stik nord. Tallet angives altid ottecifret, således at de første 4 cifre er afstanden i m mod Ø og de 4 sidste afstanden mod N.

Pkt. 4) Tegn ved hjælp af kort og pergament en skitse af ruten til punktet, men i en anden målestok end den, i hvilket det kort er, der løbes efter. Bruger I til ex. et 20.000 dels kort, så lav skitsen efter et 40.000-dels kort.

Pkt. 5) Udpeg på kortet, hvor næste punkt befinder sig. Lad deltagerne selv tegne en skitse af vejen fra centrum ud til punktet, og anvende deres egen skitse til at finde frem efter.

Pkt. 6) Angives på normal måde med kompasretning og afstand fra et givet punkt.

På de enkelte spidser i stjernen har PF placeret brudstykker af en melding, der samlet angiver, hvor skatten befinder sig. Der skal nok på patruljemøderne i-forvejen gennemgås de forskellige målesystemer,

— det kan så samtidig blive en ud-mærket repetition af kort og kompas.

Snigningsøvelse.

Hvad for resten med at dyrke snigningsøvelser? Se artiklen i decembernummeret. En morsom og uhyre enkel snigningsøvelse er denne: I en mørk nat, for eks. i forbindelse med afviklingen af det ovennævnte orienteringsløb, der ikke bliver mindre kedeligt af at blive holdt som natløb, deles patruljen op, således at PF og en anden spejder holder en givet grænse bevogtet, mens PA og den øvrige patrulje forsøger at snige sig uset igennem. De, der råbes an efter at være observeret, går ud af legen. Med lidt træning kan I blive ganske ferme. Undgå lygter — væn øjnene til at se skarpt i mørke. Legen kan varieres ved at PF eller PA placeres på en bakketop (en kæmpehøj kan også bruges) med en skarp lygte. Patruljens enkelte medlemmer har til opgave fra alle verdenshjørner at snige sig så tæt ind til højen som muligt indenfor for eks. 5 minutter.

Sporingsløjer.

Skulle det falde i med sne, kan det også lade sig gøre at kombinere sporings- og snigningsøvelser. Men det finder I sikkert ud af selv i patruljen. — Bare på med vanten og af sted. Alle kan sikkert få en lang række andre ideer end de ovennævnte, og sådan skal det også være. Sæt jeres egen fantasi i sving og lad os se nogle spændende og veltillæggende patruljemøder og ture — også her i den mørke vintertid. God fornøjelse.

kuk-kuk.

NOONA DAN

(fortsat fra side 29)

Mussau har altid stået på et ret lavt stade, og i hungersnødsperioder kom folk fra andre dele af øen for at hente spiselige skud af skruopalmen ved søen. Her lå Malakata-mændene på lur, og mange blev dræbt og senere ædt i en drypstenshule ude ved kysten. Her aflagde Buch et besøg, og menneskeknogler vidnede om menneskeæderi i en ikke så fjern fortid.

Dyrelivet i Noinalo viste sig at være særdeles interessant. Der var for det første nogle ret store fisk, som man kunne se nede mellem mangroverødderne, men ikke nå med nogen form for net. Først til allersidst — efter forgæves forsøg på fangst med min egen og de indfødtes gift — lykkedes det en mand at spidde et enkelt eksemplar på et spyd — og glad var jeg! Desuden var der en krabbear, der holdt til i hule mangroverødder, og en lille rejear og en meget almindelig kuglekrebs, en anden slags tanglus og en tangloppear. Der var kun ganske få slags insekter, en lille sneglear og flere forskellige orme.

Kort efter, at vi pr. motorbåd var vendt tilbage til Noona Dan, afgik vi mod nye opgaver. Vi havde på Mussau fundet to ukendte søer, der aldrig før havde været set af europæere, og vi havde på den korte tid opnået at få et hæderligt detaljeret kendskab til disse søers naturforhold.

Næste måned: Til ilddans hos primitive bjergfolk.

Du kender sikkert som spejder til hemmelige tegn. Måske har du selv eller din patrulje sådan et, som kun I, der kender dets betydning, forstår. Et sådant tegn siger mere end mange ord, og det binder dem sammen, som kender det. Tænk f. eks. på dit korpsmærke.

Også i kirken kan du finde hemmelige tegn. Og det er egentlig ganske spændende at lære dette tegnsprog at kende. Det lærer én lidt om, hvad kristendom er; det er et slags internationalt sprog, som kendes i alle kristne samfund både i vor egen tid og i mange århundreder tilbage. De er altså udtryk for det kristne fællesskab på tværs af tider og grænser.

Du skulle lære nogle tegn om Jesus.

Kristi monogram

hedder dette tegn. Det er bare to græske bogstaver, der er sat sammen nemlig χ = chi = k og ρ = ro = r. Det er de to første bogstaver i ordet KRISTUS. Det ord er Jesu »embedsbetegnelse«. Kristus betyder den salvede, det vil sige den, der er udvalgt til at være Herre og Konge.

Tegnet kendes i den førkristne tid, men betyder da noget helt andet. Som kristent tegn kendes det fra kejser Konstantin den Stores tid (ca. 300). Han brugte det som symbol på sin standart.

Det er et sejr- og glædestegn og det bliver tydeligere, når det udbygges, så det kommer til at se sådan ud:

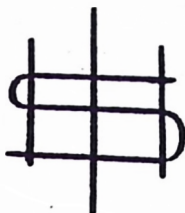

A (alfa) er det første, Ω (omega) det sidste bogstav i det græske alfabet. Cirklen (eller en krans) er evighedens symbol.

Så er det jo nemt at tyde tegnet. for så står der, at »Jesus Kristus, vor Herre og Konge, er den første og sidste i al evighed.«

Hemmelige Tegn

— PÅ EN ANDEN MÅDE

Måske kender du dette tegn.

Det er tre bogstaver slynget ind i hinanden nemlig I H S.

Læses de som græske bogstaver er det midterste det græske bogstav eta = e, og så er tegnet jo de tre første bogstaver i navnet: *Jesus*.

Læses de som latinske bogstaver er det et I, et H og et S og så kan det betyde J = Jesus; H = hominum = menneskenes; S = salvator = frelser. Se, så er det en ganske enkel, men ægte kristen bekendelse: »Jesus er menneskenes frelser«. Det er et meget gammelt tegn, ofte anvendt i middelalderen, og jeg tror I vil kunne finde det i de fleste gamle kirker. —

Hvorfor pludselig en fisk? Er de kristne nogle torske? Nej, selvfølgelig ikke!

Fisk hedder på græsk ichthys (udtales iktys). Disse fem bogstaver kan danne forbogstaverne i fem ord, der er en kristen bekendelse:

I = Jesus; Ch = Kristus; Th = theou = Guds; Y = (h)yos = søn; S = soter = frelser.

»Jesus, Kristus, Guds søn, frelser«.

Det er så gammelt, det tegn, at det findes i katekomberne. Jeg har læst, at i den første kristne tid fik de nydøbte en lille fisk af bronze eller krystal til at bære i en kæde om halsen som tegn på, at de var kristne. Undertiden bar den indskrift (»Må du frelse os«). Under kristenforfølgelser kunne kristne give sig til kende for hinanden ved at tegne en fisk i sandet eller på bordpladen.

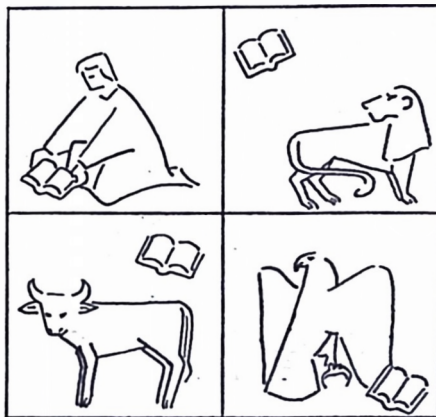
Septuagesima. Sexagesima.

Det lyder som hemmelig skrift! Hvad betyder det? Det er to talord. Den halvfjerdsindstyvende, den tredindstyvende. Og det er navnene på to søndage her i februar.

De skal sige os, at nu er vi i den tid, hvor der er 70 og 60 dage til påske.

På de to søndage hører vi i kirken nogle af Jesu lignelser. De står fortalt i Det ny Testamente, i de skrifter vi kalder evangelierne.

Dem er der fire af. Og de har fået hver sit symbol. Her er de:

I et af de mærkelige syner, som Johannes Åbenbaring fortæller om, tales der om fire væsener, der står omkring Guds trone, en er som et menneske, en som en løve, en som en okse, en som en ørn.

Disse fire væsener er blevet til evangelisternes symboler, sådan at Mathæus fik *m* nnesket (for hans evangelium begynder med at fortælle om Jesu slægt), Markus fik *løven*, (fordi der i begyndelsen af hans evangelium står, at Jesus var mellem dyrene i ørkenen). Lukas fik *oksen* (for han begynder med at fortælle om Zacharias, Johannes døberens fars offer i templet (og oxen var et offerdyr), Johannes fik *ørnen* (for hans evangelium er ofte svært at forstå; der er »ørneflugt« over det): —

Nu har du fået lidt at vide om nogle hemmelige tegn i kirken. Prøv om du kan finde dem. Steff.

Mang, Tryggvi's flok.

Månedens 30 km vandringer.
10 ulve fra Holger Danske
17 ulve fra Incaerne, Vejstrup.

RIKKI-TIKKI-TAVI

4 Darzees kone flagrede ud fra reden og baskede med vingerne om slangens hoved. Da Nagaina forsvandt ned i et rottehul, lukkede Rikki-Tikkis små, hvide tænder sammen om hendes hale, og så fulgte Rikki-Tikki med hende ned i hullet.

Darzee sagde: »Nu er Rikki-Tikki død. Vi må synge hans ligsang. Tapre Rikki-Tikki er død!»

6 Rikki-Tikki havde grund til at være stolt, men han tog sig i vare for at blive overmodig, og han holdt den hane, som det sømmer sig for en mangust med tænder, muskler, spring og bid, til der ikke fandtes en Cobra, som turde vise sit hoved indenfor gærdet.

SLUT

5 Mens Darzee endnu engang sang, dirrede græsset igen, og Rikki-Tikki slæbte sig majsommeligt ud fra hullet, helt tilsolet af snavs. Han rystede sin pels og næs. »Så er det klarret,« sagde han. »Nagina kommer aldrig mere ud.« Så lagde han sig til at sove, og da han vågnede, gik han hjem til huset. Den aften spiste han alt, hvad han fik, til han ikke kunne proppe mere i sig.

LYT HER, OH ULVE!

Atter et månedsskifte er svundet, og her i den kolde tid over I jer i fredelig kappestrid, således at I står vel rustede til de lyse tider.

Som ulve af det frie folk ved I, hvad der sømmer sig for de unge i stammen; I ved, at I blandt meget andet skal lære jungleloven af Ake-la, som Mowgli lærte den af Baloo, den kloge gamle bjørn. I lærer her, at junglen fremfor alt fordrer lydhed. Som lianerne mærkede den første tiger, der bragte frygten til verden, således vil også en uldig ulv være mærket, usynlig ganske vist, men dog mærket i stammens øjne, hvis han sætter sig ud over denne meget vigtige del af loven, thi

»Således er loven i junglen, strengt fordrer den mangel en dyd, men ho'det og halen af loven, dens bryst og dens bagdel er lyd!»

God jagt til hver, som holder junglens lov!

Kim.

Handsken er kastet

Denne tegning vil i de kommende numre være overskrift til udfordringer mellem divisionerne. I marts-nummeret vil Nørrejdyske division kaste handske til ulveflokkene i Odense.

II. Absalon's 20- og 30-kilometerturn 11. november 1962.

Klokken halv ti startede vi fra Stenosgade og gik til Vesterport, hvor vi nåede toget 9,45 til Hellerup. Derfra gik vi til Bernstorfsvej og så videre mod Dyrehaven. Første

holdt blev gjort ved Ordrup Krat, hvor der blev nedlagt bestemt forbud mod enhver form for kæppe. På vej mod Eremitageslottet så vi to kampberedte hjorte — den ene med stive blodskudte øjne. Lige før Eremitageslottet ville nogle af de små tage et gevir der lå i græsset på toppen af en lille høj. Uheldigvis viste det sig, at der sad en hjort fast på det. Altså blev der ikke nogen ny udsmykning til lokalet men derimod et hurtigt tilbagetog. Mysa og Uro løb omkap mod den nærmeste bæk ved slottet og Mysa vandt med en kvart meter. Alle veje fører mod Rådvad, men hvilken var den bedste, d.v.s. længste? Den vi valgte, gav os lejlighed til at vade i visne blade til op over knæene. Tanken om at der ventede wienerbrød i Rådvad gav ny energi og bevirkede et kapløb alle mod alle. Simba kom først trods den dårlige fod. Endelig nåede vi Nærum, hvor vi spiste på Ungdomsgården beliggende lige over for alderdomshjemmet. Her blev Uro afløst af Bagheera, mens Tavi stadig holdt ud. På vej til Holte indhentede Uros far os heldigvis med de salmiakstænger hun havde glemt at uddele. Fra Holte station fulgte Bagheera 20-km-erne til Lyngby. På vejen fra Holte til Sorgenfri slot sang et hold Viskinger hjulpet af Falk og Rama af hjertens lyst skønsange i det høje leje. Ved Sorgenfri slot så vi vagt-afløsning. Videre gik det gennem raslende blade, pludselig stod Bagheera atter foran os. Ved Lyngby hovedgade var der en mindre uenighed om »rejsens« videre forløb. Enden på det blev, at vi så Jægersborg station forsvinde i det fjerne, mens vi i det tiltagende mørke stred os frem de sidste km til Bernstorfs-

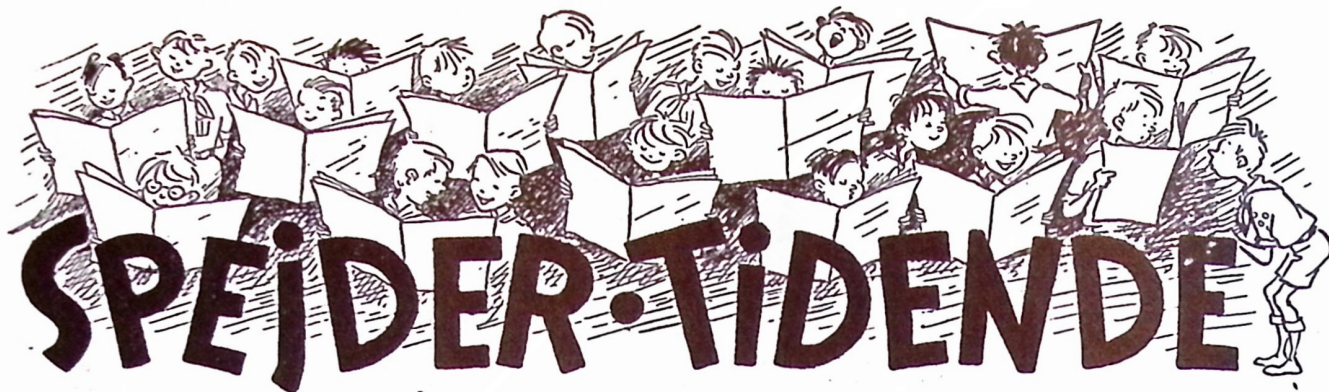

vej. En trusel om at gå helt tilbage til Buen bragte ro over de noget pjankede gemytter. Endelig langt om længe sad vi i toget hjem.

Simba og Mysa.
II. Abs., Daner.

Chil slår et slag for
FASTELAVNSTUREN

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Ny spejderhytte i Augustenborg.

For tre år siden foreslog tropsførereren i Augustenborg, at man skulle gå i gang med at opføre alle tiders spejderhus til troppen. Planerne blev mødt med nogen skepsis, men man arbejdede dog videre med tanken, og nu står der et smukt og meget moderne indrettet hus færdigt. Det har endda ikke været særligt dyrt. Som der stod i et af de lokale blade ved indvielsen: »Kun få har fået så meget for så få penge«. — Hytten er på 105 kvadratmeter. Den rummer tropslokale, 2 patruljerum, depot, køkken og toiletter. — Der er lagt meget arbejde i opførelsen fra såvel spejdere som tropsråd og en del frivillige håndværkere i byen og oplandet. 12 af murerne har for op til 15 år siden selv været spejdere i troppen, som de altså nu gjorde en good-turn for. — Hytten blev indviet ved en stor festlighed med musik og optog gennem byen, flaghejsning og officielle taler. Om aftenen var der tropsfest i forsamlingshuset, en fest som man kunne nyde i fuldt mål efter et såre velgennemført arbejde.

Ny trop.

Også denne gang kan vi melde om en nyoprettet afdeling, idet der i Rostrup mellem Hobro og Hadsund er startet en ny trop på initiativ af lærer Laursen. Sammen med repræsentanter fra sognerådet var forældre fra kommunen inviteret til et møde om sagen, og da der var stor interesse, dannede man straks et tropsråd, og lærer Laursen påtog sig hvervet som tropsfører. — Vi siger velkommen til den nye trop og ønsker held og lykke.

Stor succes i Haslev.

De blå og gule spejdere i Haslev har holdt en fælles spejderfest, og det blev den hidtil største succes i troppenes historie. Henved 1000(!) mennesker gik gennem den fikse spejderportal og fyldte Haslev-hallen, mens en festlig kavalkade over årets begivenheder i byen gik over tribunen opført af spejdere og ulve. — Hvis, som det blev sagt i et af optrinet, »det var i Haslev, Tornerose faldt i søvn«, eller hvis fremtidens arkæologer, som det også blev sagt, vil betegne Haslev som »en død by allerede mens den levede«, er det i alt fald ikke spejdernes skyld.

Festen gav et overskud på mellem 4 og 5.000 kr. til de tropskasser.

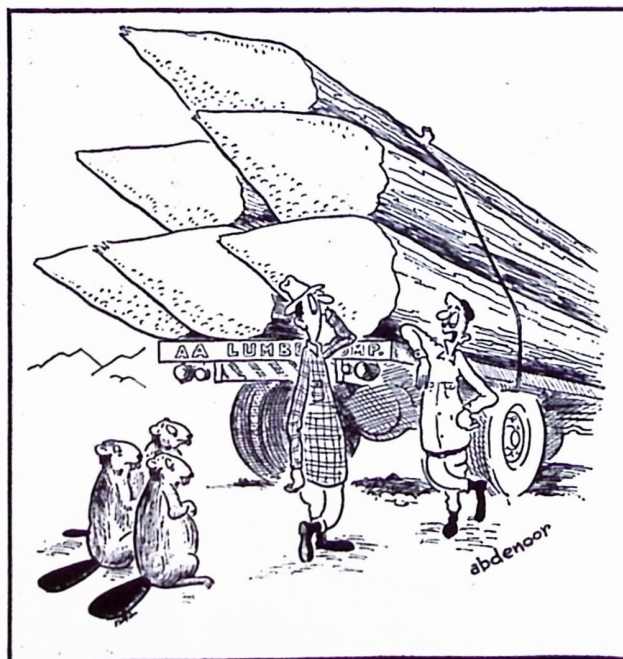
Korpslotteri 1964.

Korpssets divisionschefer har vedtaget at forsøge gennemført et korpslotteri i foråret 1964. Overskuddet skal dels gå til de enkelte afdelinger, dels til korpsset og til Ove Holms fond til indkøb af nye lejrpladser.

Eventuelle lotterier i de enkelte troppe og flokke må derfor afvikles inden udgangen af 1963, idet det visse steder kan være forbundet med vanskeligheder at opnå tilladelse til lokale lotterier i samme år, som korpsset har opnået tilladelse.

»Måske burde vi betale dem et eller andet?«
(Boys Life)

DYB-DAVDE-TIL ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

1. Silkeborg
PF Sven Stecher
PA Peter Voelmann
Højbjerg-Skaado
PA Frederik Caspersen
1. Korsør
PF Per M. Jeppesen
1. Frederiksborg
Chr. Ulrik Essemann Bech
Ole Hammer
- Dybendal, København
PF Niels R. Andersen
PF Bent Jørgensen
PF Birger Jensen
PF Frank Christiansen
PF Kim Johansen
PA Jan Hansen
Tommy Tromborg
7. Østerbro, København
PF Steffen Kærn
PF Niels Petersen
PA Jørgen Klamer
PA Peter Knudsen
- Aalborghus trop
PF Hans P. Hansen
1. Hvidovre
SM Michael Rohde
2. Odense, Bjørnane
PF Carsten Poulsen
PF Mogens Nielsen

RIDDERE

1. Frederiksborg
Chr. Ulrik Essemann Bech
Ole Hammer
7. Østerbro, København
PF Niels Petersen
PA Peter Knudsen
1. Hvidovre
SM Bjørn Christensen
1. Korsør
PF Jens Erik Sørensen

VÆBDRERE

1. Skorping
PF Per Sørensen
- Højbjerg-Skaado
PA Arne Mygind
Ole Dalby Jensen
PA Frederik Caspersen
3. Hellig Anders, Slagelse
PF Willy Nielsen
PF Finn Nielsen
1. Sæby
PF Einar Clausen
PA Preben Jacobsen
PA Erik Thomsen
1. Silkeborg
PF Bent Henning Sejthen
PF Sven Stecher
1. Frederiksborg
Otto Chr. Gruner
Erling Larsen
- Dybendal, København
PF Frank Christiansen
PF Kim Johansen
PF Otto Christiansen
PF Per Mejnecke
Keld Walsted
1. Odense
Peder Mejer Madsen
2. Odense, Bjørnane
PF Mogens Nielsen
PA Ole B. Hansen
Cody Bünger
Ove Holmer
PA Torben Hansen
Torben Lund

3. KL. BOR

5. Odense, Sct. Georg
SM Erik Illum
SM Ib Andersen
2. Odense, Bjørnane
SM Finn Hove

Redaktionen sluttet 22 december

VANDRINGER

- 100 km
1. Sæby
PF Erik Christensen
PA Preben Jacobsen
- 90 km
Højbjerg-Skaado
PA Arne Mygind
Chr. d. II, Nyborg
Lars Clemmensen
Keld Iversen
- 75 km
1. Skorping
PF Peter Nielsen
PA Palle Nielsen
Chr. d. II, Nyborg
PF John Lemmann Pedersen
Lars Clemmensen
Anders Green Hansen
Keld Iversen
Jens Clemmensen
Niels Green Hansen
Jens Erling Knudsen
- 60 km
2. Korsør
PF Christian Fischer
PA Jens Anders Hansen
1. Fredensborg
PF Peter Bjerregaard
Poul F. Bybjerg Jensen
1. Sæby
Steen Rofn Andersen
Allan Carstensen
1. Skorping
PF Søren Bajesen
PF Lars Pedersen
Chr. d. II, Nyborg
Peter Braas
Gregers Præstmark
Jørgen Birger Hansen
2. Odense, Bjørnane
PF Kaj Erik Kristiansen
PA Ole B. Hansen
Lars Ole Hansen
Per Christiansen

et led i sine studier skal have nogen praksis, har han valgt at tage denne i Lund i Sverige. — Hjemme i Jordan leder han en ulveflok samt dyrker roverarbejde, og i Sverige deltager han i det svenske seniorarbejde. Sammen med en svensk spejder besøgte han Danmark og bad os hilse alle danske spejder- og ulvekammerater. Vi fik samtidig et billede fra en lejr, han for ikke længe siden havde med sin flok hjemme i Jordan. Det ser du her.

KORPSKONTORET MEDDELER:

»DALALAGRET«, — korpselejr i Sverige.

Korpset har modtaget en invitation fra de svenske KFUM-spejdere til deltagelse i deres forbundslejr ved søen Skattungen i Dalarna i tiden 2.—12. august. Det er et usædvanligt dejligt og naturskønt sted, ideelt til hejk og frisk spejderliv. Omgivelserne er rige på al slags vildt, fremfor alt elge, og undertiden finder man endog spor af bjørne.

Lejraftgiften bliver sv. kr. 85,— pr. deltager, og de svenske spejdere står gerne til rådighed med hjælp til at arrangere rundture før eller efter lejren, måske også med indkvartering i svenske spejderhjem. — Indbydelsen gælder for en dansk spejdertrop, og interesserede troppe bedes melde sig til korpsskontoret inden 15. februar. I alt kommer der til at deltage ca. 300 spejdere i lejren, heraf såre mange udlændinge.

»Speiding over alle grænser«

I 1961 holdt norske, svenske og danske spejdere en fælles lejr i Røros i Norge under ovenstående motto. — I år gentager man eksperimentet, men henlægger skuepladsen til Sverige, nærmere bestemt til Ora ved indsøen Norra Dellen (Hälsingland). Her er flot badestrand og et dejligt skovterræn. Lejren holdes i tiden 19.—28. juli. — Korpset har fået indbydelse til at deltage, og interesserede kan henvende sig til korpsskontoret om nærmere oplysninger. Lejraftgiften er foreløbig fastsat til kr. 100 (norske) pr. deltager. — Det samlede deltagerantal er begrænset til 1000, og af danskere regnes med en eller flere normale troppe.

Bosøg fra Jordan

For nylig besøgte en jordansk spejderfører Danmark. Han bor i

byen Ramallah i nærheden af Jerusalem i Jordan. Han er 21 år og studerer til arkitekt, og da han som

Morgenparade i en ulvelejr i Jordan.

Pak

Til civil CAMPING

kan vi tilbyde (mellemsalg forbeholdt)

CAMPING-TELTE
nye og brugte 1962-modeller
LANGT UNDER PRISEN

TELTSERGE – 3-delte

(kan også bruges som stol)

før 80,00 nu **39,00**

LUFTMADRASSER

39.00 - 49.00

PRIMUS GASKOGER

kuffertmodel med 1 blus
og 2 flasker à 360 g

før 164,00 nu **98,00**

kan også leveres med større flasker.

Primus dåsegaskoger

uden gas før 52,00 nu **18,85**

Diverse frasorterede

AUTOMØBLER

samt

kogesæt – kedler og gryder

sælges meget billigt

Armlæn til drømmeseng **9,85**

Spejdernes Magasin

Red.: Kontorchef J. Tvergaard

Øster Segade 112, København Ø. - Øbro 38

Spejdersport

Red.: Lektor Svend Ranvig

Kongebrovej 28, Sorø

Begge blades ekspedition: Korpskontoret

Korpskontor

Frydendalsvej 32, V. Telf. VE 3666 - VE 3650

Kontortid: 8-16, Lørdag lukket.

DEPOTET TILBYDER

fra 1. februar og så længe lager haves

SPEJDER- OG ULVESTØRMPER

2. sortering – alle størrelser

÷ 50% rabat

SOVEPOSER

mindre parti i fejlfarve eller med skønhedsfejl

SÆLGES LANGT UNDER PRISEN

9.85

SPEJDERTASKEN

gammel model khakifarvet

normal pris 14,00

44.50

SPEJDERRANSEL

uden lomme khakifarvet

normal pris 55,00

Sæby-skoens succes er slået fast – men af det kendte »Oxford« fabrikat har vi endnu **ENKELTE RESTPAR** i str. 40-46

tilsvarende kvalitet – randsyet juchten **49,00 - 59,00**

Kunstløber skøjter

u. støvler – 25 – 26 – 27 cm

før 45,00 nu **18,85**

Spejderhatter

2. sortering, mindre parti

kun **18,85**

Teltstænger og overliggere brugt til udlejning, sælges for .. **2,85 og 4,85**

TYSKE BILLY CANS

bønneformede, som tegning (ny pris 15,50)

fejlliverance sælges i februar for **10,85**

TØRSPRIT i dåser pr. stk **0,35** 10 stk. **2,50**

VROTEPPOL I NVAHNEBØK

Gryderpotterpanderundertøjregntøjuniformerhatteoghuersoveposerrygsække
bøgerdagbøgerbillederogmegetmerefalmedeellermedandrefejlkankøbesbilli
gtpåloppetorvikøbenhavn.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K. . Telf. PA 4526

Odense

Klostervej 19

Telf. (09) 11 24 18

Århus:

Frederiksgade 69

Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:

Danmarksgade 3

Telf. (081) 3 87 33

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

FR. PALM GRIESEN
BOSTEDTVEJ 11, KØBENH.